

Het Nieuwsblad,
14/06/2009

'Huisman worden was de beste oplossing'

KAPELLEN - Zeventien jaar geleden, voor de geboorte van zijn jongste dochter, liet Jan Van Dijck uit Kapellen zijn werk voor wat het was. Hij concentreerde zich volledig op zijn gezin en werd huisman. Dat leverde hem de titel op van beste papa van Vlaanderen.

'Papa is voor ons huisman geworden, mama bleef werken. Hij zorgde voor de was, kookte, poetste, speelde met ons en begeleidde ons met het schoolwerk. Ondertussen werkte hij als zelfstandige, verbouwde hij ons huis en nu verbouwt hij ook een huis dat als kot dient. Vier jaar geleden, op zijn 44ste, is hij opnieuw beginnen te studeren.'

Voor zijn vier kinderen, Anke (22), Christophe (20), Matthias (19) en Marlies (17), is Jan Van Dijck de beste papa van Vlaanderen. Zonder dat hij het wist, schreven ze hem in voor de wedstrijd van onze krant. Toen we hem voor een overwinningsinterview contacteerden, werd Van Dijck er zowaar verlegen van. Voor hem is het bijna evident dat hij zijn job heeft laten staan om voor zijn gezin te zorgen.

Jan Van Dijck en zijn vrouw Christine Pittillion beslisten voor de geboorte van Marlies, hun jongste kind, dat Jan voortaan thuis zou blijven. 'De drie oudere kinderen moesten we toen al vanaf zeven uur 's ochtends thuis achterlaten met een babysit', vertelt Jan. 'Ik werkte toen bij een chocolatier in Aartselaar en dat is een lastige verplaatsing van Kapellen. Bovendien wist ik nooit op voorhand wanneer ik weer thuis zou zijn.'

Dat terwijl Christine, de vrouw van Jan, thuisverpleegster is. Zij moest - en moet nog altijd - 's avonds nog een ronde langs haar patiënten doen. 'Het gebeurde vaak dat ik thuiskwam als mijn vrouw de kinderen al in bed aan het steken was. Ik nam dan snel over zodat zij nog kon gaan werken.'

Waarom hijzelf dan thuis bleef en niet zijn vrouw? 'De verplaatsing naar Aartselaar was voor mij het moeilijkste. Dat was het grootste struikelblok', zegt Jan. 'Mijn vrouw werkt in de buurt en haar job is haar op het lijf geschreven.'

Achteraf zijn Jan en Christine erg blij met die beslissing. 'Het is een schitterende combinatie gebleken. We ontbijten 's morgens samen, 's middags eten we ook vaak samen en 's avonds staan mijn vrouw en ik samen in de keuken.'

'Eigenlijk hebben we het huishouden nooit als een last gezien', zegt Jan. 'We hebben er altijd de positieve kant van gezien.' Het werk verdeelden Jan en Christine zoals het uitkwam. 'Wat nodig is, werd gedaan. Mijn vrouw vindt strijken ontspannend, dus doet zij dat meestal', zegt Jan. Al heeft hij dat vroeger zelf ook veel gedaan.

Vier jaar later begon Jan Van Dijck als zelfstandig tuinaannemer, iets wat hij dertien jaar later nog altijd doet. 'Dat was voor ons een luxesituatie', zegt hij. Zijn vrouw bracht het hoofdkomen binnen. Wat Jan met zijn eigen bedrijfje verdiende, was een mooie extraatje. Bovendien kon Jan als zelfstandige zijn werk zo regelen dat hij er zo veel als mogelijk voor zijn kinderen was (en is). 'Ik begon pas te werken als de kinderen naar school waren en zorgde ervoor dat ik na school weer thuis was. Ik had de vrijheid om maar zoveel werk aan te nemen als ik in die periode aankon.'

Toch moet Van Dijck toegeven dat hij een carrière wel even gemist heeft. Jan wijt dat voor een deel aan hemzelf, aan een midlifecrisis. 'Zo'n vijf jaar geleden begon ik me vragen te stellen. Ook omdat ik leeftijdgenoten dingen zag hebben of doen die ik zelf ook zou willen doen of hebben. Maar ja, je moet keuzes maken. Je kunt niet alles goed doen. Ik geloof daar sterk in, in de mogelijkheid om keuzes te maken.'

Omdat hij toch met vragen bleef zitten, schreef Jan zich in die periode in om de opleiding Gezinswetenschappen van de Gezinsbond te volgen. Een jaar geleden haalde hij zijn diploma. 'Ik kan dat iedere man aanraden.' Hij heeft er niet alleen veel van geleerd, zegt hij. 'Het geeft me ook de mogelijkheid om in de toekomst iets anders te gaan doen, iets wat fysiek minder zwaar is dan tuinonderhoud.' Concrete plannen heeft Jan nog niet, het is gewoon leuk om iets achter de hand te houden.

Het gezin Van Dijck heeft nooit echt dingen moeten laten door de keuze van Jan. 'Maar voor ons is met vakantie gaan geen prioriteit', zegt Jan. 'We gingen wel met een ander gezin op reis, acht dagen in de bergen. En we gingen elk jaar kamperen en kanovaren. Het enige wat echt niet ging, was er elke zondag op uit trekken.' Al kwam dat ook omdat Christine ook 's zondags moest werken.

'Ik probeerde thuis een sfeer van creativiteit en spel te scheppen', zegt Jan. Er werden fortentjes gebouwd met kartonnen dozen of hij timmerde met de kinderen meubeltjes ineen. En Marlies, die veel met schilderen bezig is, mocht een blinde muur in de tuin helemaal beschilderen.

Christine heeft zich in het begin wel zorgen gemaakt over geld. 'Ik kom uit een familie waar vooruitkomen en geld verdienen erg belangrijk was', zegt ze. 'Ik heb me in het begin afgevraagd hoe we nog zouden kunnen vooruitgaan.'

'Die angst was veeleer persoonlijk', vult Jan aan. 'Niet boekhoudkundig. Maar uiteraard is er altijd een stuk onzekerheid als zelfstandige. En al vrij snel merkten we: dit is de beste oplossing.' Dan richt Jan zich tot zijn vrouw. 'Je zou kunnen zeggen dat jij de motor van ons gezin was en ik de brandstof, de olie die de boel smeert.'

De vier kinderen van Jan en Christine zijn al (bijna) volwassen. Drie van hen studeren al, de jongste is bijna klaar met haar middelbare school. Wat verwacht Jan dat zal gaan doen als de zorg voor de kinderen helemaal wegvalt? 'Onze tijd is goed gevuld. In de zetel zitten is niet aan ons besteed. Ik kan me voorstellen dat ik een handje zal toesteken als de kinderen plannen maken. En dat is niet noodzakelijk alleen financieel.'

Kan hij het anderen aanraden? 'Dat moet ieder samen met zijn partner voor zichzelf uitmaken', zegt Jan. 'Maar ik denk dat wij erin geslaagd zijn hier een sfeer van rust, harmonie en respect te creëren, een gevoel van geborgenheid. Waarbij iedereen, nog altijd, graag naar huis komt.'

Bekijk alle inzendingen op www.nieuwsblad.be/debestepapa

Jozef Leysen